हीयमानन्तु तद्रक्षः समीक्ष्य पुरुषादकं। निष्पिष्य भूमौ जानुभ्यां समाजघ्ने वृकोदरः।
ततोऽस्य जानुना पृष्ठमवपीड्य बलादिव। बाहुना परिजग्राह दक्षिणेन शिरोधरां।
सव्येन च कटीदेशे गृह्य वाससि पाण्डवः। तद्रक्षो द्विगुणं चक्रे रवन्तं भैरवं रवं।
ततोऽस्य रुधिरं वक्त्रात्प्रादुरासीद्विशाम्पते। भज्यमानस्य भीमेन तस्य घोरस्य रक्षसः।
इत्यादिपर्व्वणि वकबधपर्व्वणि वकभीमयुद्धे त्रिषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः॥ १६३ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः स भग्नपार्श्वाङ्गो नर्दित्वा भैरवं रवं। शैलराजप्रतीकाशो गतासुरभवद्बकः। १२९५
तेन शब्देन वित्रस्तो जनस्तस्याथ रक्षसः। निष्पपात गृहाद्राजन्सहैव परिचारिभिः।
तान् भीतान् विगतज्ञानान् भीमः प्रहरतां वरः। सान्त्वयामास बलवान् समये च न्यवेशयत्।
न हिंस्या मानुषा भूयो युष्माभिरिति कर्हिचित्। हिंसतां हि बधः शीघ्रमेवमेव भवेदिति।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तानि रक्षांसि भारत। एवमस्त्विति तं प्राञ्जलिरूचुः समयञ्च तं।
ततः प्रभृति रक्षांसि तत्र सौम्यानि भारत। नगरे प्रत्यदृश्यन्त नरैर्नगरवासिभिः। १३००
ततो भीमस्तमादाय गतासुं पुरुषादकं। द्वारदेशे विनिक्षिप्य जगामानुपलक्षितः।
दृष्ट्वा भीमबलोद्भूतं वकं विनिहतं तदा। ज्ञातयोऽस्य भयोद्विग्नाः प्रतिजग्मुस्ततस्ततः।
ततः स भीमस्तं हत्वा गत्वा ब्राह्मणवेश्म तत्। आचचक्षे यथावृत्तं राज्ञः सर्व्वमशेषतः।
ततो नरा विनिष्क्रान्ता नगरात्कल्यमेव तु। ददृशुर्निहतं भूमौ राक्षसं रुधिरोक्षितं।
तमद्रिकूटसदृशं विनिकीर्णं भयानकं। दृष्ट्वा संहृष्टरोमाणो बभूवुस्तत्र नागराः। १३०५
एकचक्रां ततो गत्वा प्रवृत्तिं प्रददुः पुरे। ततः सहस्रशो राजन्नरा नगरवासिनः।
तत्राजग्मुर्व्वकं द्रष्टुं सस्त्रीवृद्धकुमारकाः। ततस्ते विस्मिताः सर्व्वे कर्म्म दृष्ट्वाऽतिमानुषं। दैवतान्यर्चयाञ्चक्रुः सर्व्व एव विशाम्पते।
ततः प्रगणयामासुः कस्य वारोऽद्य भोजने। ज्ञात्वा चागम्य तं विप्रं पप्रक्षुः सर्व्व एव ते।
एवं पृष्टः स बहुशो रक्षमाणश्च पाण्डवान्। उवाच नागरान्सर्व्वानिदं विप्रर्षभस्तदा।
आज्ञापितं मामग्रे रुदन्तं सह बन्धुभिः। ददर्श ब्राह्मणः कश्चिन्मन्त्रसिद्धो महामनाः। १३१०
परिपृच्छ्य स मां पूर्व्वं परिक्लेशं पुरस्य च। अब्रवीद्ब्राह्मणश्रेष्ठो विश्वास्य प्रहसन्निव।
प्रापयिष्याम्यहं तस्मा अन्नमेतद्दुरात्मने। मन्निमित्तं भयं चापि न कार्य्यमिति चाऽब्रवीत्।
स तदन्नमुपादाय गतो वकवनं प्रति। तेन नूनं भवेदेतत्कर्म्म लोकहितं कृतं।
ततस्ते ब्राह्मणाः सर्व्वे क्षत्रियाश्च सुविस्मिताः। वैश्याः शूद्राश्च मुदिताश्चक्रुर्ब्रह्ममहं तदा।
ततो जनपदाः सर्व्वे आजग्मुर्न्नगरं प्रति। तदद्भुततमं दृष्ट्वा पार्थास्तत्रैव चावसन्। १३१५
इत्यादिपर्व्वणि वकबधपर्व्वणि वकबधे चतुःषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः समाप्तञ्च बकवधपर्व्व॥ १६४ ॥